

Tapossák szét a turbánom

Az egész kép de újmódi,
egy kigyóbüvölő jogi
áll benne, mert nem keresztyén
hőst ábrázol ez a festmény.

Vagy tán egy török dervis,
aki Szamarkandba elvisz,
ott a sírja Timur Lenknek,
a nagynak, a kegyetlennek.

Én volnék itt a Tur partján
ez a szemforgató sámán,
a büvölő, nagy varázsló,
így lát Paulovics László.

Kócsag csapat, fehér felleg
gomolyog a fejem felett,
sok szép látás, sok szép álom,
ez énnekem a turbánom.

Leveleitől megfosztva
áll egy magos magányos fa
hat ágával balra tőlem,
úgy didereg az időben.

Paulovics jól megfogta,
az vagyok én, magányos fa,
maholnap már behavazva,
kihajtok-e majd tavaszra.

A hátamnál a hegyekben
feljött-e, vagy most megyen le
a piros nap, én nem tudom,
egy menyecske jön az uton.

Jön az uton a menyecske,
karcsúságát elvesztette,
szoknyáját a jobb kezével
tapasztja, úgy küzd a széllal.

A hasa már, mint egy körte,
hízik, de a kis bölcsőre,
el-elmosolydul a szája
előre a kis babára.

Úgy olvassuk, ma vagy holnap
felrepulünk, fel a holdba
az űrhajón, a rakétán,
a hétfejű sárkány hátán.

Ennél is van nagyobb témánk,
lámcsak, ha ver még a vénánk,
kiáltsa szét minden költő:
éljen a kis baba-bölcső!

A könyvtáram ékessége
Paulovics László képe,
itt a régi hencser felett
felakasztva lóg egy szegen.

Lóg a szegen és hallgatja,
hogy fúr a patkány a falban,
hogy cincognak s kergetőznek
könyveim közt az egerek.

Olyan mindegy neki, hol van,
Szatmáron vagy e zugolyban,
mert a falat úgylis széjjel
feszíti a szépségével.

Vajon az a magányos fa
kihajt-e, Laci, tavaszra,
üdvösségemet meglelem-
é ebben az ősi nyelvben.

Hogyha ki nem hajt tavaszra,
komám, az a magányos fa,
akkor én a földhöz vágom
előttetek a turbánom.

Ujjal mutassanak rám a
kölykök itt e kis utcában
és a porban — mit én bánom! —
tapossák szét a turbánom.

1966.

A magány szikláján

Kedves Gyulu fiam,
ti hegyivadászok,
gondolom, a magas
hegycsúcsokig másztok.

Én csak baka voltam,
olyan kuruc talpas,
nem jártam ott, ahol
fészkel az öreg sas.

Vén sas lettem én is,
aki fenn kóvályog,
de talán még többet
búsul a sziklákon.

Szememmel átfogom
a nagy távolságot,
brassói hegyeknél
szebb csúcsot is látok.

Bereczki Jancsi, jó
barátom megszánt tán,
ahogy itt búsulok
a magány szikláján,

mert egy szép finn könyvet
küldött nekem, fiam, —
Lönnrot szülőházát
látom Samattiban.

Olyan ez a finn könyv,
mint egy csodás álom,
majd a somfa alatt
olvasgatom nyáron.

Ki tud, fiam, finnül
itt Szatmár megyében?
s látod, ezzel is csak
Mikoláig értem.

Úgy látom, hogy nagyon
kicsi az én népem,
hogyha nagyságát az
én sorsomon mérem.

Tudom, fiam, te is
szereted a könyvet,
ezt a nagy szenvedélyt
tőlem örökölted.

Hogy román könyveid
mostan mit csinálnak?
van két polc a tükör
alatt s azon állnak.

Szép finn könyvemet, ha
jössz majd szabadságra,
megmutatom, csakhogy
az lesz még sokára.

A finn könyv, román könyv
mind olyasmit takar,
amitől csak nagyobb
lesz bennünk a magyar.

A magyarral együtt
nő velünk az ember,
a szeges bakancsod
idáig érjen fel,

ennél nincs nagyobb csúcs,
fiam, s ezt látom én
szobbnak a brassói
hőfödte hegyeknél.

1969.